

MENNO DE GALAN

TRUMPS AMERIKA

EEN ZOEKTOCHT NAAR
DE REPUBLIKEINSE KIEZER

ALFABET UITGEVERS

2026

INHOUD

Proloog: Breezin' thru	9
Proloog II: Ratten en knaagdieren	23
1 Toevallige toerist	35
2 Ich bin ein drogendealer	55
3 Een grote beker kwaliteitskoffie	67
4 Een glas martini, of twee	80
5 Robespierre van de zwijgzame meerderheid	91
6 De wraak van Kristi Noem	99
7 Een fan van Trump in de suburbs	115
8 We hopen dat hij de zaak schoonveegt	134
9 Een grote moedervlek	143
10 Voor het leven getekend	158
11 Een homerun	173
12 Een vinger in de ogen van het establishment	187
13 Worst of worst	202
Epiloog: Voor ons	213
Epiloog II: Bad news	223
Epiloog III	229
Lezen	233

PROLOOG II: RATTEN EN KNAAGDIEREN

Het gebeurt niet vaak dat een president Baltimore noemt in zijn State of the Union – het was misschien zelfs nooit eerder voorgekomen – maar op 28 februari 2017 vroeg Donald Trump de Amerikaanse bevolking haar aandacht te richten op het (treurige) lot van ‘genegeerde kinderen’ in de binnensteden van Chicago, Detroit én Baltimore. In zijn eerste State of the Union kondigde Trump niets minder aan dan de ‘wedergeboorte’ van deze en andere verwaarloosde binnensteden in Amerika, een nieuw begin van ‘hoop, veiligheid en kansen’.

Klonk goed, maar vervolgens bleef het stil. De kinderen in de sloppenwijken van Baltimore bleven genegeerd, nadrukkelijk ook door het Witte Huis. Ruim twee jaar later, op 17 juli 2019, richtte Trump zijn vizier weer op Baltimore, maar nu klonk hij een stuk minder hoopvol

en geïnspireerd. Genegeerde kinderen hadden inmiddels plaats gemaakt voor ongedierte. De president noemde de stad ‘een walgelijke door ratten en knaagdieren besmette puinhoop’. Volgens Trump zou ‘geen mens er meer willen wonen’. Eind augustus 2025, in het eerste jaar van zijn tweede termijn, daalde een tweede salvo vanuit het Witte Huis neer over Baltimore, verspreid over meerdere dagen. Trump noemde Baltimore nu eerst een *hellhole* en later een ‘vreselijk, vreselijk doodsbed’.

Ik wist waar de president het over had. Baltimore is een stad met grote, ja overweldigende problemen: verpaupering van hele stadswijken en veel leegstand, torenhoge misdaadcijfers, de ene drugsgolf na de andere, deplorabele staat van het openbaar onderwijs. Een zeer Amerikaanse stad ook, met een hyper-gesegreerde plattegrond. Een bijnaam voor Baltimore is ‘de zwarte vlinder’: de vleugels zijn zwart, het ranke lijf is wit. Twee (huids)kleuren, gescheiden werelden.

Mijn schoonfamilie komt er vandaan. Een deel woont er nog steeds, een deel is inmiddels uitgeweken naar de ring van buitenwijken om de stad, de donut genoemd. Genegeerde kinderen, puinhoop, doodsbed of hel op aarde, Baltimore was en is hun stad. Ze wonen er, nog steeds of weer, ondanks alles. Misschien kunnen ze zelfs niet zonder: een *hellhole* maar wel hún *hellhole*. Mogen ze misschien zelf uitmaken in welk doodsbed ze elke avond gaan slapen? Het is een vrij land.

Iedere bestuurder die, direct of indirect, doelwit is van een verbaal hagelschot van Trump staat voor de keuze: reageren of niet? De lokale autoriteiten in Maryland besloten dat wel te doen. En zo was daar ineens een uitnodiging van Wes Moore, de Democratische gouverneur van Maryland – de staat waar Baltimore in ligt – aan het adres van Trump om samen een stadswandeling te maken. *Walking the streets of Baltimore* – dan kon de president eens met eigen ogen zien wat hij naar de mestvaalt van Amerika had verwezen.

Nu kun je veel van Trump zeggen, maar de straat op gaan in een stad waar het tweekoppige monster van Democratische bestuurders en bendes de dienst uitmaakt is niet aan hem besteed. Wandelen is sowieso niet zijn ding; hij verplaatst zich liever per vliegtuig, auto of in een golfkarretje. Dat zei hij uiteraard niet, in plaats daarvan verwees hij in zijn gedecideerde afwijzing naar het geweld. Baltimore, zei hij, was veel en veel te gevaarlijk voor een wandeling. Als gouverneur Moore nou eerst eens serieus werk maakte van de misdaadbestrijding, dan viel er wellicht met hem over te praten. Tot het zover was liet hij dit doodsbed aan zich voorbijgaan.

Uitgepraat? Nee, dat niet. Het militaire bedrijf is in Amerika nooit ver weg – oorlogen genoeg – en Trump en Moore konden de verleiding niet weerstaan om elkaar op dit even rijke als netelige terrein de maat te meten. Persoonlijke beledigingen, waarom ook niet? En zo jende de een de ander met het ontlopen van de

dienstplicht ten tijde van Vietnam (Moore over Trump) en de ander de een met liegen over een militaire onderscheiding in Afghanistan (Trump over Moore). Niemand keek er echt van op. Ook weer gehad.

In Baltimore kreeg het conflict vervolgens nog een publicitaire staart: gouverneur Moore en Democratische stadsburgemeester Brandon Scott besloten de stadswandeling die Trump had afgeslagen alsnog te maken. ‘Walking the streets of Baltimore’ werd door hen omgezet in een ommetje door de vervallen wijk Park Heights, waar Brandon Scott opgroeide. Leuk en brutaal initiatief! Het lokale nieuws raakte er niet over uitgepraat en -geschreven. Na afloop strooide Moore met schimpscheuten aan het adres van Trump: minder goedkope retoriek graag, geen politieke spelletjes meer, Baltimore is meer dan ratten en knaagdieren – er wonen echte Amerikanen van vlees en bloed, we strijden voor het behoud van onze wijken en niet om ons af te zetten tégen die wijken. Enzovoort.

Voor mij waren de uitbarstingen van Trump richting Baltimore reden om een al geplande reis naar de stad te vervroegen. In zijn tweede regeringstermijn richtte de president zijn gifpijlen weliswaar meer op door Democraten bestuurde steden, maar zijn uitval richting Baltimore was uniek in zijn venijn. Alsof de ‘inheemse vijand’ waar hij periodiek aan refereerde zich juist daar had verschanst. Het wachten was op zijn inzet van de nationale garde in de stad, zoals hij dat eerder deed in

Los Angeles, Washington DC, Portland, Chicago, Memphis en New Orleans. Als de gouverneur en de burgemeester niet wilden luisteren moesten ze maar voelen.

Ik was toch al van plan om over Donald Trump te schrijven, en over zijn strijd tegen de *enemy within*, de binnenlandse vijand; nu kon ik dat onderwerp koppelen aan een andere interesse: de neergang van een Amerikaanse stad. Ik boekte een ticket, pakte mijn koffer en vloog naar Amerika. In Baltimore richtte ik een observatiepost in. De logeerkamer van het huis van mijn schoonzus en zwager werd mijn uitvalsbasis. Zij wonen in een strategisch gelegen wijk net buiten het stadscentrum, niet ver van de sloppenwijken. Ik zat dus goed als de nationale garde de binnenstad zou binnenvallen, het begin van een schoonveegoperatie.

En toen gebeurde er niets. Trump blies, maar zijn dreigementen werden niet omgezet in daden. Hellhole Baltimore had even zijn aandacht, waarna hij zijn koortsachtige interesse weer verloor. De stadsoorlog die ik bij mij om de hoek verwachtte brak later, een maand voor de jaarwisseling, uit in Minneapolis, met de inzet van drieduizend agenten van de immigratie- en grenspolitie. Niet Baltimore maar Minneapolis kreeg het voor zijn kiezen. Toen het daar misging had ik mij al laten afleiden door een ander verhaal, minder gewelddadig maar in cultureel opzicht net zo interessant: het gevecht om de erfenis van Christoffel Columbus, waarmee ik de proloog ben begonnen.

Dit is de opzet van het boek. Ik keer eerst terug naar mijn eerste schreden in Baltimore, Maryland en Amerika. Van 1986 tot 1989 woonden mijn vrouw en ik in de ruime kelder van het huis van mijn Amerikaanse schoonouders. Dat was een gelukstreffer: Gino en Peggy Gemignani waren en zijn overtuigde Republikeinen, ze maken deel uit van de economische én de religieuze conservatieve vleugel van de partij. In zekere zin waren de drie jaar die ik met hen doorbracht één langgerekte cursus Republikeinse politiek en ideologie, voor deze leek verklaard.

Dat ik in dit boek over hen schrijf – en niet voor het eerst – komt niet voort uit de behoefte of het verlangen om met hen af te rekenen of een karikatuur van hun leven en opvattingen te schetsen. Hun politieke overtuigingen vormen in het klein wel een kraakhelder spiegelbeeld van de ontwikkelingen die de Republikeinse partij in het groot heeft doorgemaakt. De mars van gematigd naar extreemrechts is door de socioloog Paul Starr onlangs in zijn fraaie boek *American Contradiction* (2025) omschreven als de belangrijkste politieke en juridische (via het Supreme Court) verandering die de Verenigde Staten in de recente geschiedenis hebben doorgemaakt: ‘Met de opkomst van Trump is de gematigd-rechtse vleugel van de partij niet alleen geliquideerd (om de juiste revolutionaire term te gebruiken), maar is ook het conservatisme volgens de traditie van Goldwater-Reagan, met zijn (geest van) openheid jegens immigratie en vrijhandel aan de

kant geschoven.' Dat die ontwikkeling mij niet heeft verbaasd, integendeel zelfs, komt door de vele uren die ik met mijn schoonouders heb doorgebracht. Het lag voor de hand dat Gino Gemignani bij iemand als Donald Trump zou uitkomen: het tegendeel van een beroepspoliticus of een bureaucraat (ambtenaar), een ondernemer, een bluffer, een vechter.

Na het hoofdstuk over mijn schoonouders en mijn leven in Baltimore zoom ik uit naar de buitenwijken Towson en Severna Park, onderdeel van de ring om Baltimore. In Severna Park kijk ik ook naar de andere kant; in een apart hoofdstuk besteed ik aandacht aan twee slachtoffers van het beleid van Trump. Daarna ga ik naar het platteland aan de andere kant van de Chesapeake Bay Bridge. Dat is het afgelegen gebied waar Tilghman Hemsley woont en waar het enige Republikeinse, oerconservatieve parlementslid van de overigens zeer Democratische staat Maryland zijn thuisbasis heeft. Vrienden en bekenden van Hemsley, zonder uitzondering overtuigde Republikeinen en aanhangers van Trump, vormen het slotakkoord van dit boek. In de driedubbele epiloog reflecteer ik op het maniakale eerste jaar van de tweede termijn van Trump (2025-2026), met als kern zijn jacht op binnenlandse vijanden. Het buitenland komt er bekaaid vanaf: geen Europa en geen Oekraïne, geen Venezuela en Iran. Wel, op de valreep, nieuws over het standbeeld van Christoffel Columbus.

De methode die ik toepas heb ik afgekeken van twee Amerikaanse journalisten. Door stom toeval – we zaten naast elkaar in het honkbalstadion van de Orioles – kwam ik in 2012 in contact met Richard Ben Cramer. Hij had een kritische biografie geschreven over de Amerikaanse honkballegende Joe DiMaggio, na een eerdere, juichend ontvangende pil (1047 pagina's) over de presidentscampagne van 1988. We raakten met elkaar in gesprek, het klikte.

Ben Cramer had de klassieke route afgelegd van een schrijvende Amerikaanse journalist: van krant naar tijdschrift naar boeken. Zijn doorbraak vond plaats bij de *Philadelphia Enquirer*. Die krant had hem op een gegeven moment bevorderd tot correspondent Midden-Oosten. Aanvankelijk voelde hij zich gevlod, maar naarmate de datum van zijn vertrek dichterbij kwam begon het te knagen: wat had hij daar in zijn eentje te zoeken als hij moest opboksen tegen de regionale bureaus van de papieren grootmachten *The New York Times* en *The Washington Post*? De tientallen journalisten van die kranten zouden hem ongetwijfeld alle hoeken van het Midden-Oosten laten zien, een ongelijke strijd. De hoofdredacteur van de *Enquirer* had hem vervolgens nuttig advies gegeven: *When they go zig, you go zag*. Met andere woorden: niets aantrekken van de concurrentie. Eigen koers varen.

When they went zig, I went zag – ook ik zigzagde voor dit boek de andere kant op. Dat Trump niet deugt,

daar werden we het afgelopen anderhalf jaar dagelijks over bijgepraat. Columnisten in Nederlandse kranten buitelden over elkaar heen in het bedenken van bewoordingen waarmee de Amerikaanse president kon worden weggezet, daar viel voor mij niets aan toe te voegen en geen eer meer aan te behalen. Een tweede gevaar dat dreigde was dat ik door de actualiteit zou worden ingehaald – bedolven is misschien een beter woord. Hoe dichter ik daarop zat, des te groter de kans dat ik over zaken schreef die de lezer allang wist of die waren opgekomen in de fase tussen het inleveren van het manuscript en het stapeltje in de boekhandel. En dus sloeg ik een alternatief pad in.

In november 2024 stemden 77.302.580 Amerikanen op Trump. Die ruim 77 miljoen kiezers hadden zich dus niets aangetrokken van twee afzettingsprocedures en de vele rechtszaken tegen hem, misschien vormden ze juist een extra stimulans om hem weer het Witte Huis in te helpen. Ik zocht contact met zijn achterban, gesprekken met aanhangers van Trump vormen de basis van dit boek. Daarbij heb ik mij in geografische zin dus wél een beperking opgelegd: ik ben in de staat Maryland gebleven.

De tweede journalist van wie ik schaamteloos heb geleend is Maureen Dowd van *The New York Times*, mijn favoriete columnist. Dowd is bepaald geen fan van Trump, ze geselt hem wekelijks. Een keer per jaar strijkt ze met haar hand over het hart en geeft ze in haar

column het woord aan haar broer Kevin, een rechtse Republikein en Trump-aanhanger. De methode-Dowd heb ik als het ware uitvergroot en opgeblazen. Anders gezegd: ik heb met veel geestverwanten van Kevin Dowd gesproken. Daarbij heb ik mij deels laten leiden door het toeval. Op mijn schoonouders na kende ik toen ik begon niemand van de mannen en vrouwen die ik in het boek opvoer. Sterker: ik was nog (bijna) nooit naar de oostkust van Maryland geweest, het deel van Maryland waar ik het afgelopen jaar de meeste tijd heb doorgebracht. Maar dat is het aantrekkelijke van de journalistiek: neem een onverwachte afslag en er gaat een wereld voor je open.

De interviews zijn afgenomen tijdens drie lange reizen die ik in 2025 naar de Verenigde Staten maakte. In de maanden januari en februari verbleef ik voornamelijk in Baltimore. De maanden mei en juni bracht ik door in Severna Park. En in de maanden oktober en november was mijn standplaats Tilghman Island, waar ik in de haven dobberde op een zeewaardige boot in bruikleen.

Tot slot een plaatsbepaling. Donald Trump heeft zijn politieke carrière gebouwd op leugens, te beginnen met de verkrachting van een jogger in Central Park door vijf zwarte en latinojongens en de vervalsing van het geboortebewijs van Barack Obama. Er is geen onderwerp waarover president Trump of zijn medewerkers (in zijn opdracht) niet hebben gelogen: van het record-

aantal toeschouwers en tv-kijkers tijdens zijn eerste inauguratie tot en met immigranten die huisdieren van Amerikaanse burgers eten. En o ja, dan is er nog zijn verkiezingsoverwinning op Joe Biden in 2020. In Trumps Amerika doet de waarheid er niet toe, die is irrelevant. Dat een president van de Verenigde Staten hiermee wegkomt, dat deze karaktertrek zijn verkiezing (in 2016) en herverkiezing (in 2024) niet in de weg heeft gestaan, is dat uiteraard niet. Wie constateert dat Amerika een land in crisis is, zou als bewijs bij de dwangmatige leugens van Trump en de verwerking of ontkenning daarvan door zijn electoraat kunnen beginnen.

Dat plaatste mij bij dit boek voor een probleem: moest ik zijn kiezers, zijn Republikeinse achterban, hiermee confronteren? Ik heb daar om twee redenen van afgezien. Ten eerste vreesde ik in een welles-nietespel terecht te komen, of in een twistgesprek met als kern dat Trumps voorgangers net zo erg waren. Met als onbevredigend resultaat een serie interviews waar ik niets wijzer van werd en waar de lezer geen spat mee opschoot. Ten tweede was het onbetrouwbare, gemankeerde karakter van aartsleugenaar Trump geen issue voor de mannen en vrouwen die in dit boek aan het woord komen. Zij stemden niet op hem vanwege zijn deugdzame karakter, maar omdat zij het inhoudelijk met hem eens waren en zijn. Anders gezegd: zijn problemen met Amerika zijn ook hun problemen. Ze voelen zich door hem gehoord.